

VIRTUS AETERNA IN TEMPORA DURAT

MILJENKO MIHIĆ
MOSTAR
U SNOVIMA

AURORA

Biblioteka
HOMER
Kolo I, Knjiga 3

Likovni prilozi
HALIL TIKVEŠA
MATE MILINKOVIĆ
Izdavanje ove knjige pomogao je
MINIMI
EXPORT-IMPORT
BEOGRAD

MILJENKO MIHIĆ

MOSTAR U SNOVIMA

AURORA
1998
Izdavač

AURORA
BEOGRAD
Djurčeva 6
Tel: 011 414 822

Biblioteka HOMER
Kola I, knjiga 3

Za izdavača
MILJENKO MIHIĆ
SAŠA MILOVANOVIĆ
MILOŠ JANKOVIĆ

Direktor
DRAGANA MILOVANOVIĆ

Urednik biblioteke HOMER
MUSTAFA ŠIRBEGOVIĆ

Glavni i odgovorni urednik
ZORAN MUJBEGOVIĆ

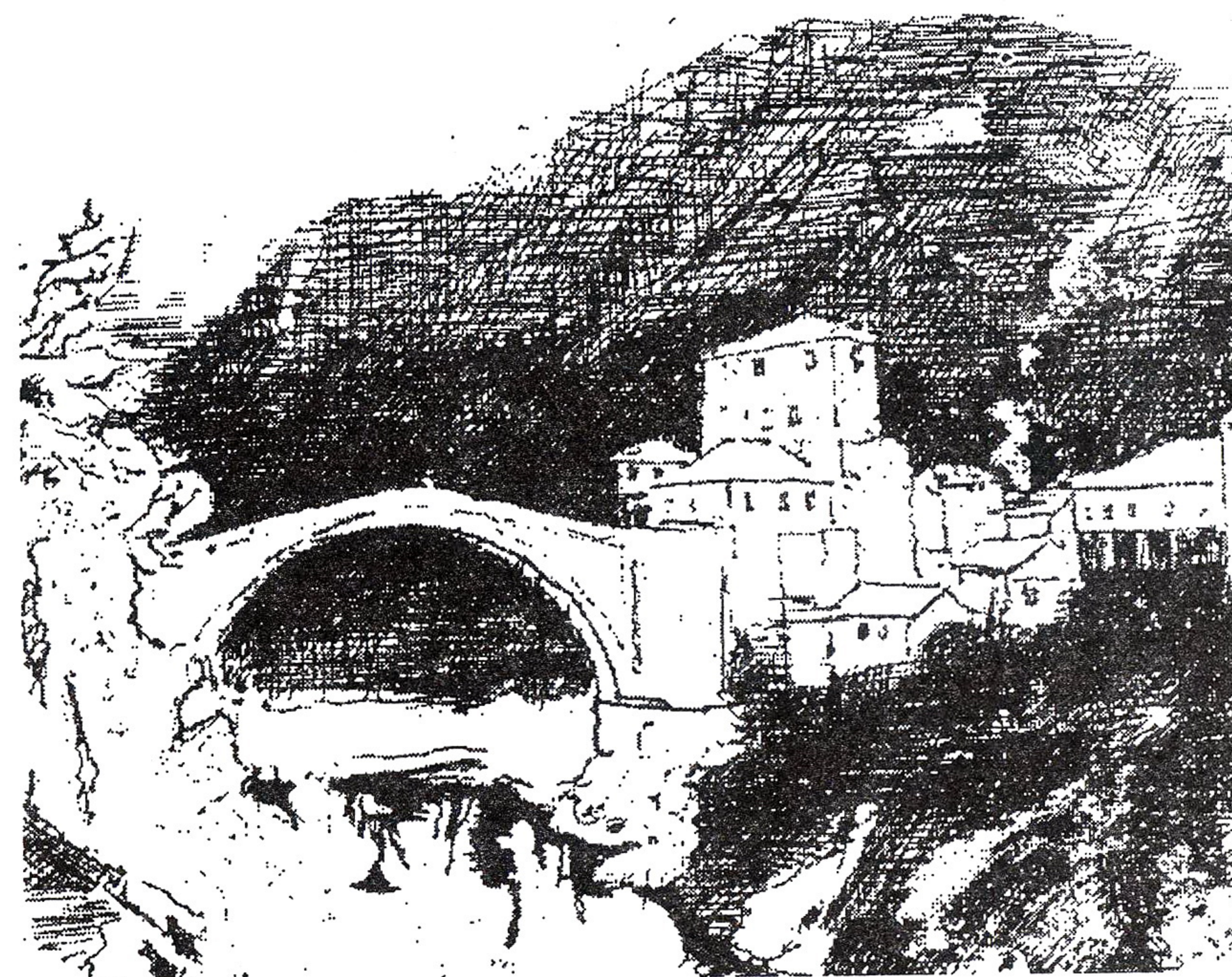
Tehnički saradnici
VESNA NEŠIĆ

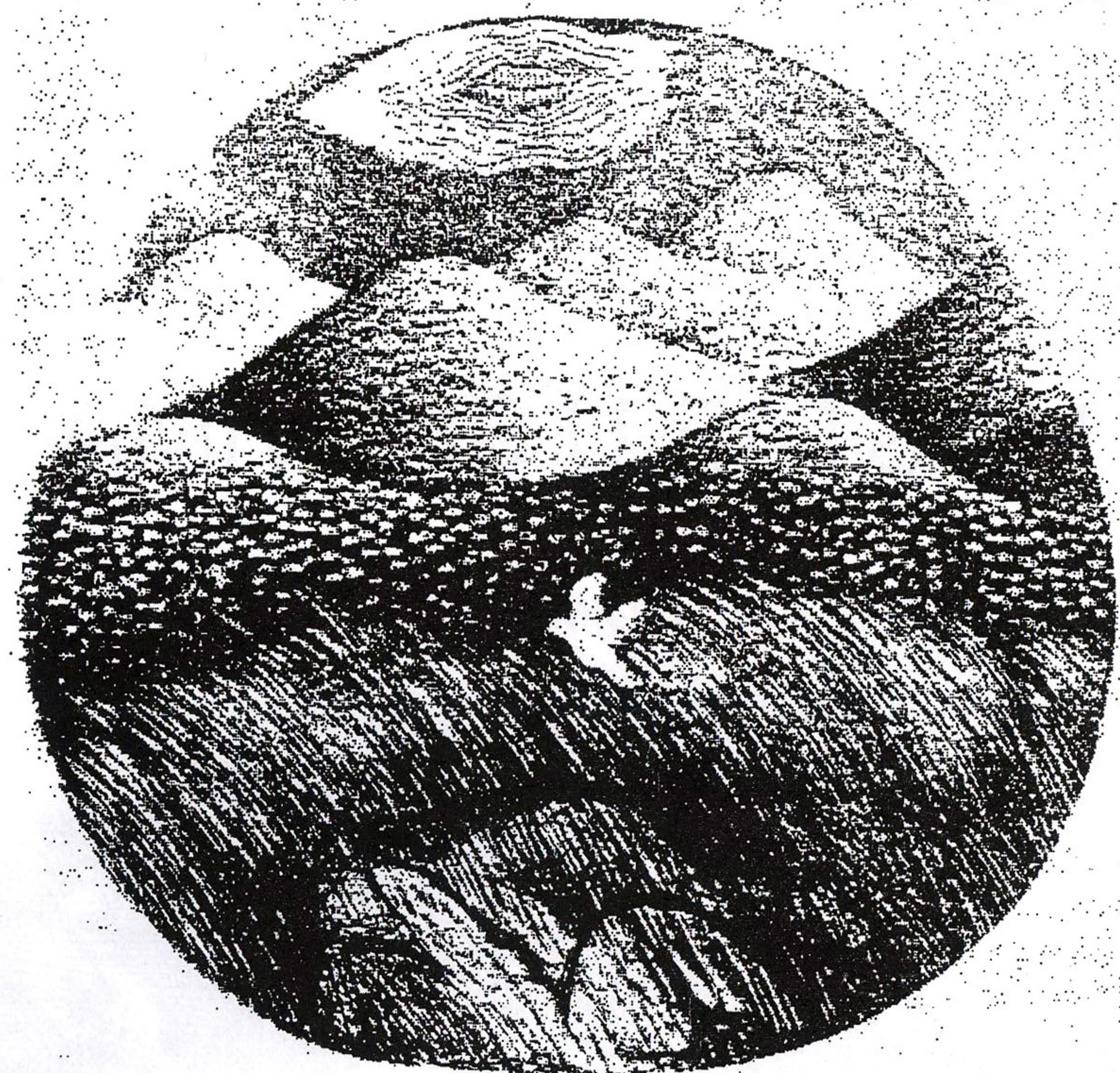
Korektura
SVETLANA AĆIMOVIĆ
Tiraž
500

Slog, štampa i povez
GRAFOPRINT
Gornji Milanovac
Despotovačka 20

MILJENKO MIHIĆ

MOSTAR U SNOVIMA

HERCEGOVINA

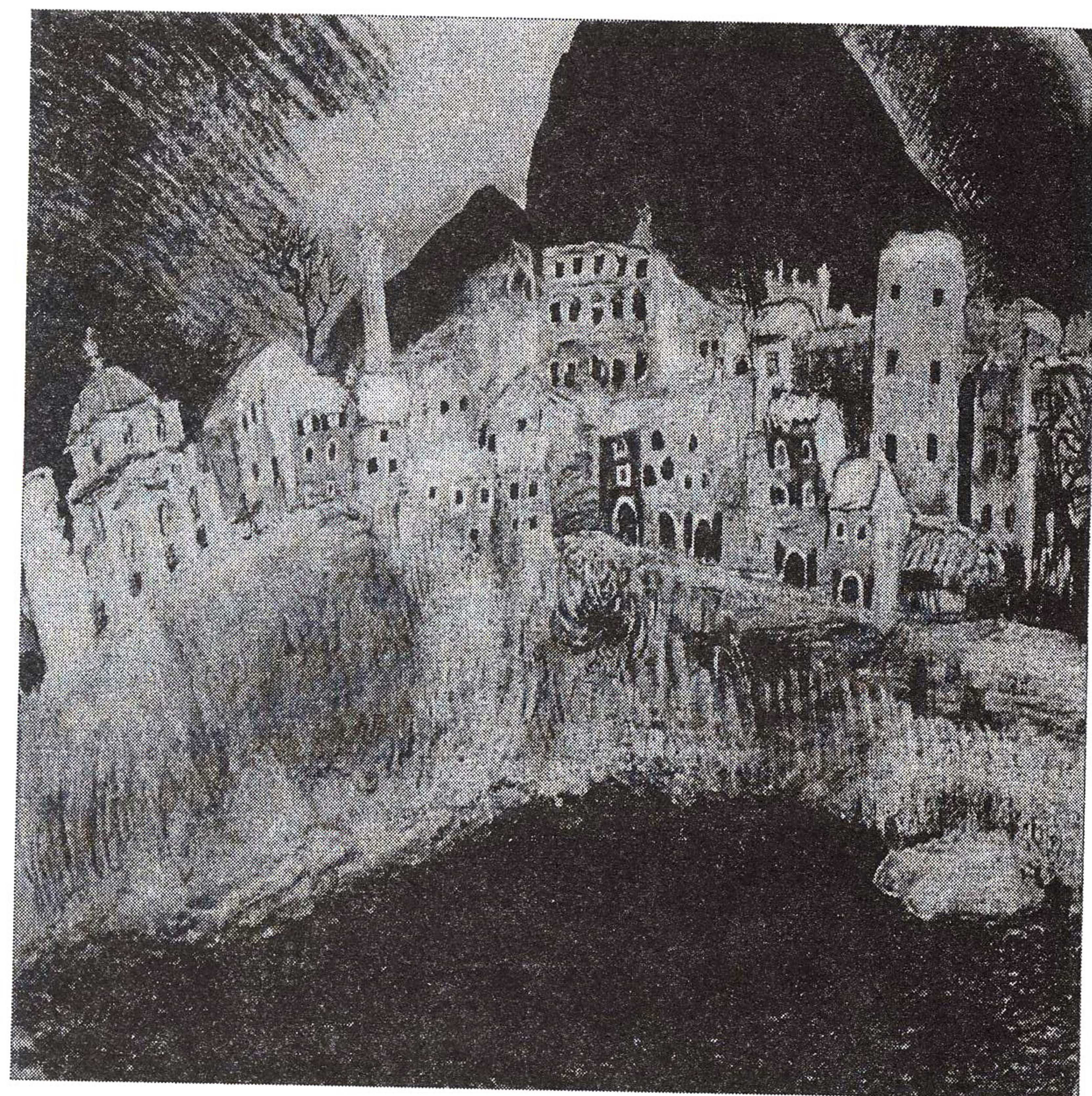
HERCEGOVINA TVRDA, TRNOVITA,
KRŠNA, SILOVITA, VRELA, PLAHOVITA,
OD VINA I DUHANA
TUŽNA I SAMA.

KAMENOM POTKOVANA,
ŠIROKOG NEBA,
UZAVRELOG DUHA,
RANJIVE DUŠE,
IZMUČENOG TIJELA.

OD KAMENA I TRNJA,
OD PUSTIH VODA
IZ ČEMERA I GOSTOLJUBLJA,
SLOMLJENIH KRILA,
HERCEGOVINA U DUŠI DUBLJA.

RAT JE PODJELIO,
NAROD SE RASELIO,
OPET SE ZLO OBNOVILO,
DABOGDA SE NE PONOVILO.

HERCEGOVINA TVRDA TRNOVITA,
KRŠNA SILOVITA, VRELA PLAHOVITA,
OD VINA I DUHANA,
ČEMERNA I SAMA.

MOSTAR U SNOVIMA

Ovih dana, u snovima jave,
šetam gradom kraj Neretve plave.
Mostar vidim i mostove stare
kako pate, ljudi da se vrate.

Hej, mostovi na Neretvi plavoj,
vi spojite raseljene duše,
da šetaju opet svojim gradom,
preko mosta, kao nekad rado.

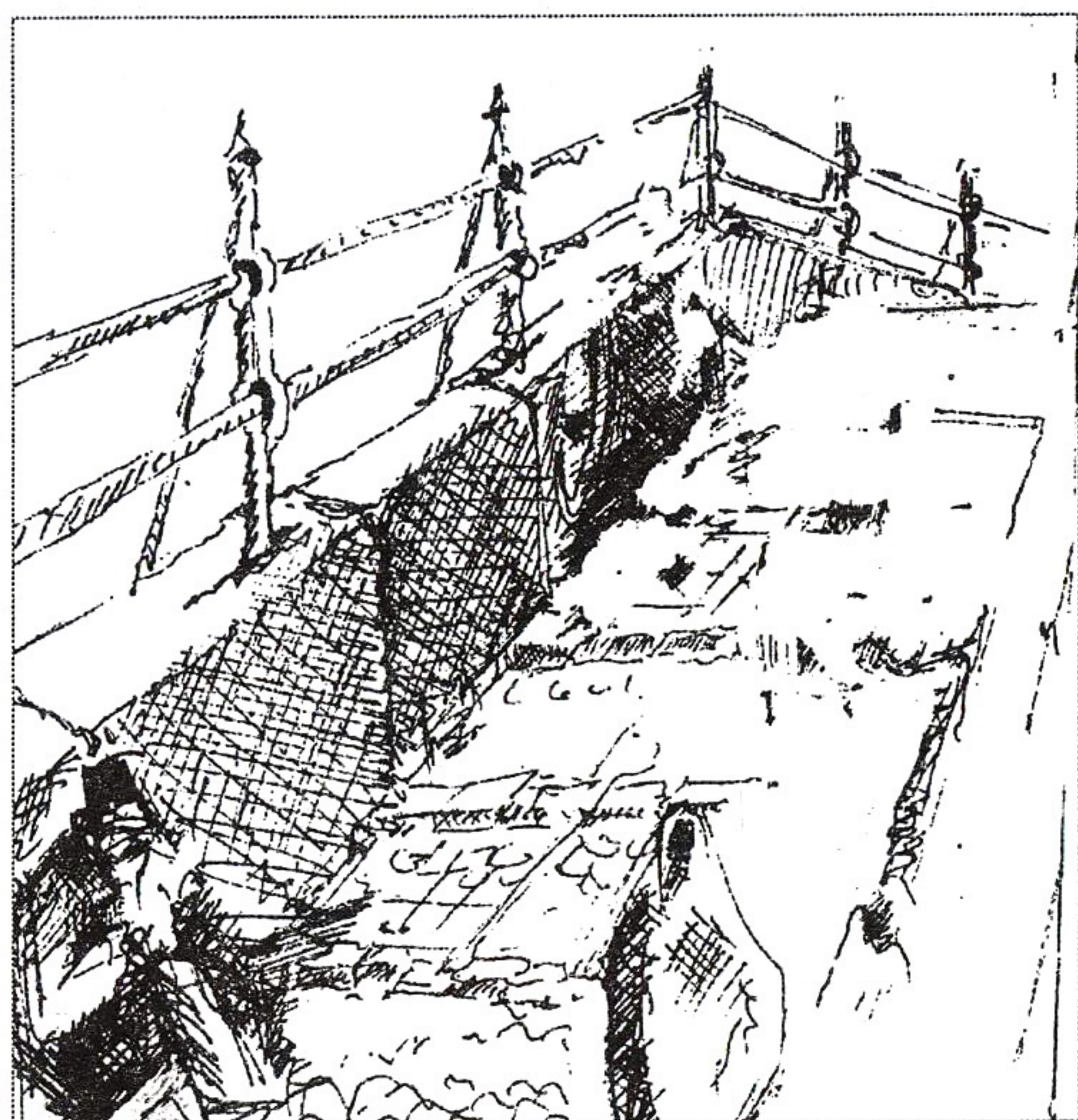
Ne daj grade da te dijeli zloba,
ako ti je još sudbina kobna!
Razbij zlobu i doskoči kobu!
Ja se nadam nekom boljem dobu.

Daleko smo, ali opet blizu,
jer sanjamo, a sjećanja stižu.
Želim samo da se snovi nižu
i opet ću biti s tobom blizu.

Ne dam niko da me dijeli s tobom.
Doskočiću toj sudbini
i vratiti svakom svoje nade
i staviti sve na svoje mjesto
da pjevamo kao nekad često.

Hoću Mostar, hoću svoje staze!
Želim ljude da ih opet gaze!
Hoću Velež i Neretvu plavu
da se spoje i više ne razdvoje!

Hoću Bunu, bistru i studenu!
Hoću Babun, Radobolju hladnu,
da me hlade, da me stalno poje,
kad se grudi na Ilindan znoje.

MOSTOVI

U Mostaru gdje god želiš doći
preko mosta uvijek moraš proći.
Mostovi ga vezuju i krase.
Ljudi kruže, mostovima gaze.

Mostovi su stvarnost i sudbina.
Ljudima su oni otadžbina,
jer bez mosta u Mostaru biti
znači isto kao i ne biti.

Sve mostove ljudi sagradiše.
Imena im vremenom nadeše.
Samo jedan od njih bješe stari,
tako su ga vjekovima zvali.

Stari most je ko ikona prava.
Sva vremena u njemu su stala.
Ljudska ruka, pomućenog uma,
razruši ga, nesta ljudskog drumu.

U Mostaru, gdje god želiš doći,
preko mosta moraš uvijek proći.
Mostovi ga vezuju i krase.
Ljudi kruže, mostovima gaze.

PJESMA ZAVIČAJU

Ej beharu i mostarske kiše
u srcu ste svakog dana više.
Sanjam trešnje i Neretvu plavu
kao da su u mom zagrljaju.

Moj Mostaru ljubavi i tugo
spavaj mirno, ne budi se dugo
jer u tebi nema više graje
sve je manje one divne raje.

Duni vjetre i mostarska buro
pa doduvaj one divne noći
nek nam Mostar živi u samoći
ja da sanjam da ću opet doći.

Snovi moji, istino i tugo
grade divni, ne budi se dugo
da zajedno sanjamo o raji
da živimo u snu ko na javi.

Želio bih da izbrišem dane
da mi snovi daju više snage
da maštamo sve dok ja ne dođem
i kroz Mostar puna srca prođem.

MOSTAR

Ljudi su mu obilježja dali.
Mostar grad je kao muzej pravi.
Šantić ga je pjesmom opjevao,
za navjeke slavom ovjenčao.

Mostovi su obilježje grada
i Neretva uvijek razdragana,
sa kulama koje mudro ćute
da tišinu vjekovnu ne mute.

Mostarske su kiše, pa i bure,
ojačale sve mostarske cure,
da su jake i da budu čile
da se ne bi od lisaka krile.

Svaka četvrt u Mostaru zrači.
Brankovac je kao pečat grada,
Balinovac za mladiće nada,
srce grada - gimnazijska zgrada.

Grad čuvaju nekoliko brda,
sa Veležom koji sve nadgleda,
a u gradu, u velikom nizu,
platani se do nebasa dižu.

Mostar ima lijepih mjesta.
Ne bih hteo da ih dijelim,
jer mi tako duša želi.
Mostar volim samo cijeli.

LJETO U MOSTARU

Mostarska su ljeta žarka.
To osjeti svaka travka.
Sunce ljeti tolko peče,
da se vazduh ne pokreće.

Sve je mirno, život stane,
čak i pčela tad predahne.
Ljudi tada tiho žive,
sklanjaju se pod odrine.

Tad prestanu svake graje,
oko podne muk potraje.
Al kad sunce na počinak krene,
probudi se onda i kamenje.

Mostar ljeti od svjetlosti sija.
Divnu svjetlost Neretva prelama.
Čudan neki ambijent se stvara.
Ta ljepota čovjeka očara.

RODNO MJESTO

Ilići su carstvo mojih snova;
u njima sam rasto od osnova.
Trčo stazom pored Radobolje,
igrao se sve do mile volje.

Divno mjesto vinogradi plavi,
sve u bijelom cvjetom procvjetali.
Cvrkut ptica i slavuji poje
a smokve se od plodova znoje.

Šipci pupe kraj kolibe moje,
Jablanovi kao ljudi stoje.
Trešnje, trešnje i po koja šljiva;
ispred kuće cvjeća izobilja.

Ilići su večna moja sreća,
ja ih nosim, njima se ponosim.
Ali patim što malo navratim,
da se opet moje društvo sjati.

Eto tako ja sa njma pričam.
Vraćam sebe, vraćam prijatelje,
da se opet sa ljubavlju sjete
da smo jači od sudbine klete.

SMOKVE I TREŠNJE

Sve od maja do kasne jeseni
u mom vrtu od njih se šareni,
Petrovače, Crnice pa Tenice
zriju smokve ko djevojčice.

Pored kuće raste smokva sama.
Zvali smo je naša crna dama.
To je smokva od dedinog vijeka,
za sve moje važnija od lijeka.

Oko vrta ljepotice stoje,
trešnje rane po ljepoti znane.
Kad cvjetaju bjelinom sijaju,
a kad zriju crveno se smiju.

Tada trešnje u crvenom sjaju
smokve bude, poljubac im nude.
A smokve se od silnoga slada
raspucaju na više komada.

Svaka trešnja ima svoje doba.
U maju se Ranka trešnja proba.
Onda stžiu Švabice, slatke žute Alice
i na kraju Mađarice.

RADOBOLJA

Ima jedna rijeka koja se ne muti
samo zimi kada se naljuti.
Ona teče između dvije vale
kroz Iliće al i od Cima dalje.

Rijeka teče, puna je ponosa;
bistra, hladna i uvijek radosna.
Ona vali svu ljepotu daje,
a ljeti se ne čuje od graje.

Ljeto žarko, posvuda je vruće,
onda rijeka sve ljude privuče
da se hlade i smokvama slade,
da je piju, ali ne popiju.

Radobolja, radosna i svoja,
brzo teče, brzo priču priča.
Sve kroz bašte prelijepih Ilića
do Neretve kad prestaje priča.

Sa Neretvom kad se ona spoji,
povežu se dva bisera prava,
da se druže, sve do morskog vala
kada stignu do poslednjeg bala.

BABUN

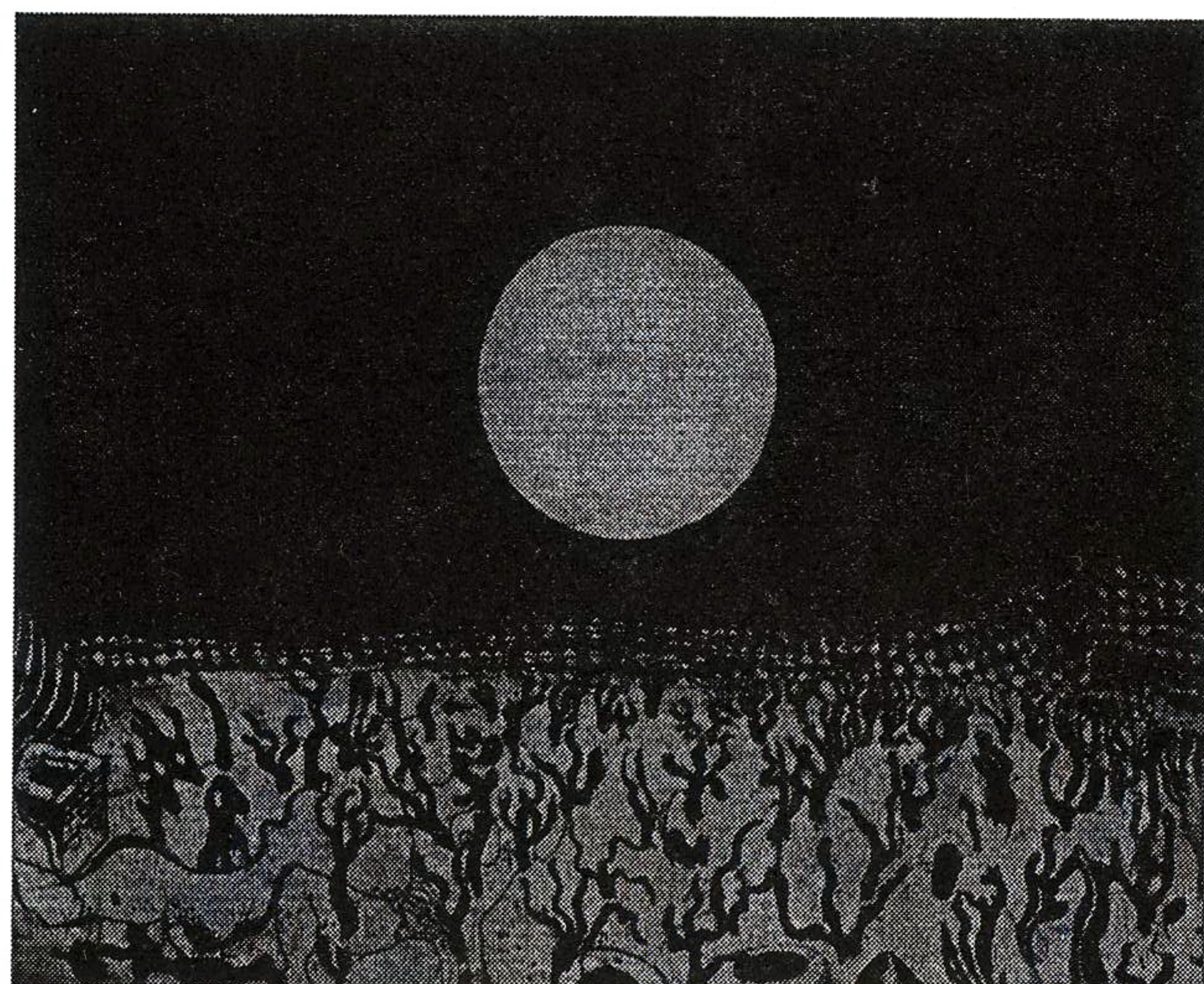
Uvijek bučno i veselo,
čisto, bistro i uredno,
naokolo svuda bijelo,
danonoćno tu je sijelo.

Babun, vrelo za sve doba
znači ljubav sve do groba.
Tu se pije, tu se priča,
tu je družba iz Ilića.

Tu su djeca čim se rode,
stari mladi tuda hode
da odnesu kući vode
i dožive razne zgode.

Babun nije samo voda.
Tu su bašte i priroda.
Tu sazreva razno voće,
najljepše je u proljeće.

Babun vrelo za sve doba
znači ljubav sve do groba.
Tu se pije, tu se priča,
tu je družba iz Ilića.

VINOGRADI

Na kamenu, ispod brda,
pjeskovita zemlja tvrda.
Sunce peče, sve treperi.
U toj vali svi se bore
žeđ, vrućinu da utole.

Mnogo voće i povrće
kunja, žuti i uvene;
a vinova loza čila
zelenilom sve pokrila.

Raznih sorti grožđa ima,
i prave se dobra vina.
Pitka vina raznih boja
bela, crna i crvena.

Čuvena su vina, znana.
Blatina je crna, tamna,
al posebno od svih vina
u Žilavci je istina.

CIM

Cim je mjesto nasuprot Ilića.
O njemu se nadaleko priča,
sve zbog cura i lijepih mladića,
dobre loze i vinove loze.

To je mjesto gdje mir miruje,
gdje se ljubav i plemstvo poštuje.
Ljudi tamo sa srećom druguju.
Za bogatstvom oni ne luduju.

Gdje god staneš u tom malom mjestu
u Mostaru vidiš svaku cestu.
Vidiš Mostar i Bunu i Bunicu,
Velež, Ploče i gornju Kozicu.

Ja sam s majkom često tamo bio.
Kod ujaka bijelo vino pio.
A majka bi uvijek tada rekla:
Nema vina bez mogega Cima.

Cim je mjesto od loze i vina.
Sav je žilav, jer takva je klima.
Za sve ljude iz tog divnog Cima
ne treba im ljepša otadžbina.

Moj ujak je rijetko malo pio,
al je često glasno govorio.
Nema Rima bez Cima
ni Cima bez Rima.

Cim je mjesto koje godi.
Sve je tamo u prirodi.
Zato rekoh, jest istina,
to je draga otadžbina.

ŠIPAK

Pun ponosa i prkosa
sam se bori i obnovi.
On vidljivo mjesto traži
da istakne svoje draži.

Šipak raste na goletu
pored kuće i u vrtu,
na proplanku i na stijeni,
jer je spreman sve da djeli.

Po stasu je prva klasa.
Kad procvjeta pravi dasa.
Plodovima on se diči.
Odoleva svakoj priči.

Šipak tako kada stasa
otpozdravlja iz sveg glasa;
a plodovi raspucaju
i osmjehe svima daju.

Pun ponosa i prkosa
sam se bori i obnovi.
On vidljivo mjesto traži
da istakne svoje draži.

PROLJEĆE

Sva proljeća žive još u meni,
ali ono Mostarsko ne sjeni.
Da l je ono i najljepše doba
ja ga nosim u duši do groba.

Možda zato što proljeće budi
sve nabuja ko curine grudi.
Radobolja korito prelije,
svak se žuri da baštu zalije.

Svi veseli ulicama žure.
Pčele zuje, ptice dopunjuju,
djevojačke pjesme odjekuju,
po baštama svi se utrkuju.

U proljeće svak dočeka sreću.
To je doba kada sve procvjeta.
Sve se tada svečano obuče,
bez ljubavi tad je nemoguće.

BURA

Zimskih dana, često u proljeće,
i s jeseni bura se doseli.
Uvuče se gdje je nemoguće,
tad nikome nije mnogo vruće.

Bura duva na sve strane,
ne da nikom da joj na put stane.
Puše jako da rijeka treperi,
čisti svuda kao da sve seli.

Bura brzo sve dobro pretrese,
ali i vazduh čist tad donese.
U Mostaru bura mnogo znači,
posle bure svak je mnogo jači.

MAJKA I BOSILJAK

Moja majka voljela je cvijeće.
Sadila ga uvijek u proljeće.
Svakom cvijeću majka se divila,
al bosiljku nije odoljela.

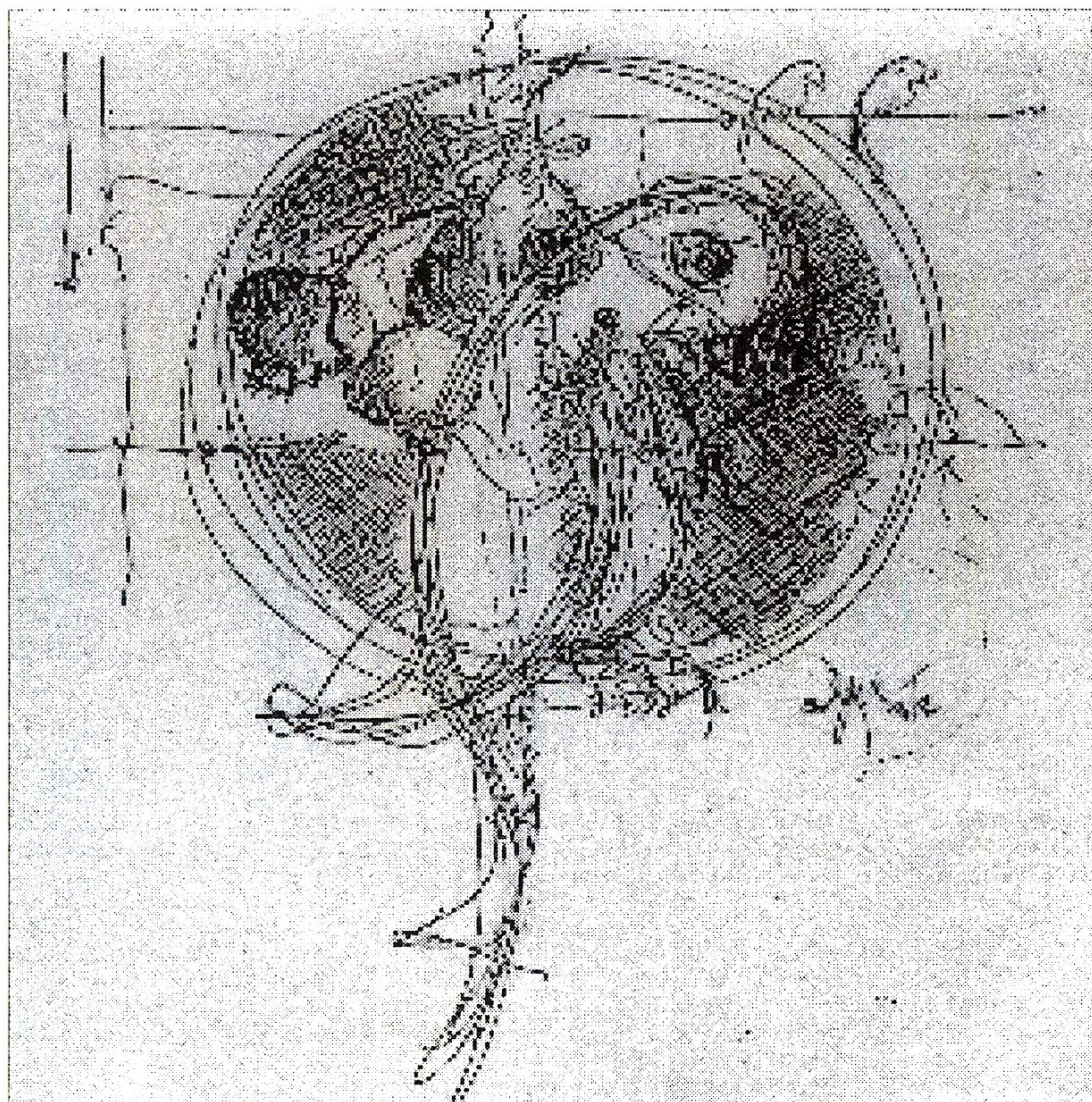
Naokolo, oko moje kuće,
svud konzerve od bosiljka čuće.
Bosiljak je u konzerve sadila,
šetajući svaki cvijet gladila.

Bosiljak je ljubav moje majke.
Ona sa njim priča razne bajke.
Kad god želi da se sa njim druži,
ona njega bistrom vodom služi.

Oko kuće, kao da gledam sada,
majka šeće, bosiljak okreće,
pa ga budi, a on joj miris nudi.
Tad mu majka, šapućući, kaže;
Daj procvijetaj, da mi bude draže.

Bosiljak je cvijeće moje majke.
Sitnog lista, opojnog mirisa.
Zatreperi sitnim cvijetom bijelim
i svu ljubav sa majkom podijeli.

Moja majka voljela je cvijeće.
Sadila ga uvijek u proljeće.
Svakom cvijeću majka se divila,
al bosiljku nije odoljela.

PTICE

Ptice jesu moja ljubav rana.
S njima pjevam od dječaćkih dana.
Kad god želim, samo njih poželim,
da poletim i lijepog se sjetim.

Ptice znaju samo za radosti.
One nose sve čari mladosti.
Stalno lete, uvijek pjesmom sjete
na radosti i dane proljetne.

Ptice znaju da naprave graju
ali uvijek ljubav pjesmom daju.
I ljepotom u punome sjaju
uvijek žele da nam sreću daju.

Sa pticama znati se družiti,
sa pjesmama njnim se služiti,
znači uvijek u radosti biti
i do kraja sa prirodom živjeti.

Zato vraćam stalno prošle dane
na ljubavi iz mladosti rane.
Kad god želim ja ptice poželim
da poletim i lijepog se sjetim.

ROĐENI

Nedeljom je uvijek strašna graja.
Na ulici sva mostarska raja.
Od Rondoja sve do Bijelog brijega
kolona se nepregledno gega.

To je praznik za staro i mlado.
Velež, Velež, svuda viču rado.
Rođeni nam danas feštu prave
pobjedit će i još mnogo više.
Tribina se od napora njiše.

Rođeni su naša prava dika.
Kad igraju, to je divna slika.
Sa svih strana pjesma jako ori,
jer se Velež za bodove bori.

U Mostaru tad je sve u sjaju,
a igrači tome ritam daju.
Kad igraju srce nam treperi.
Svako svakom tada radost dijeli.

Rođeni su naša ljubav prava.
Kad pobjede ili gube
nikad kod nas na ljubavi ne gube.
Napred Velež! Rođeni se ljube.

OGULIN

Rozi

Na granici Like,
u Gorskom Kotaru,
Sav opasan prelijepom gorom,
Ogulin, u srcu sa Klekom i dolom!

Mali gradić, pun prirodne čari.
Ljudi njemu nisu mnogo dali.
Sve u svemu na pola su stali,
prirodom se sami začarali.

Možda u njem ljudi više znaju,
pa prirodi uvijek prednost daju,
koliko znaju - toliko osjećaju.
Kad god dođem moram isto reći,
od ljepote ne možeš pobjeći.

Ima Dobru, ima i Vučića,
sve me tamo sjeća na Iliće.
Ogulin je po imenu znani,
ali su ljepši u Vučićim dani.

Vučići su samo za paradu,
uvijek čisti sa jezerom bistrim.
I sa Dobrom koja tiho teče,
stvore gostu pretprazničko veče!

STAZE

Uvijek sjetom kad se vratim tamo
gdje sam rasto, gdje sam se rodio
ja prošetam svakom starom stazom
Vrati mi se cijelo jedno doba.

Slike tada naviru u nizu
kuće, staze, avlije i bašte,
Čoša, Babun, Radobolja hladna,
kroz glavu mi prolazi parada.

Svaka staza tada mi je blizu.
Čekam samo da mi sunce grane,
da po danu bez velike žurbe
svim stazama prošetam do družbe.

Da osjetim kad zvizdan upeče
kad tišinu remeti rijeka kad teče,
kad zrikavac pjeva danonočno,
a magarac zareve svemočno.

Svi putevi i životne staze
vodiše me duž cijeloga svijeta,
ali ipak ona prva staza
vodilja je i najdubljeg gaza.

OSTAĆU ZAUVIJEK

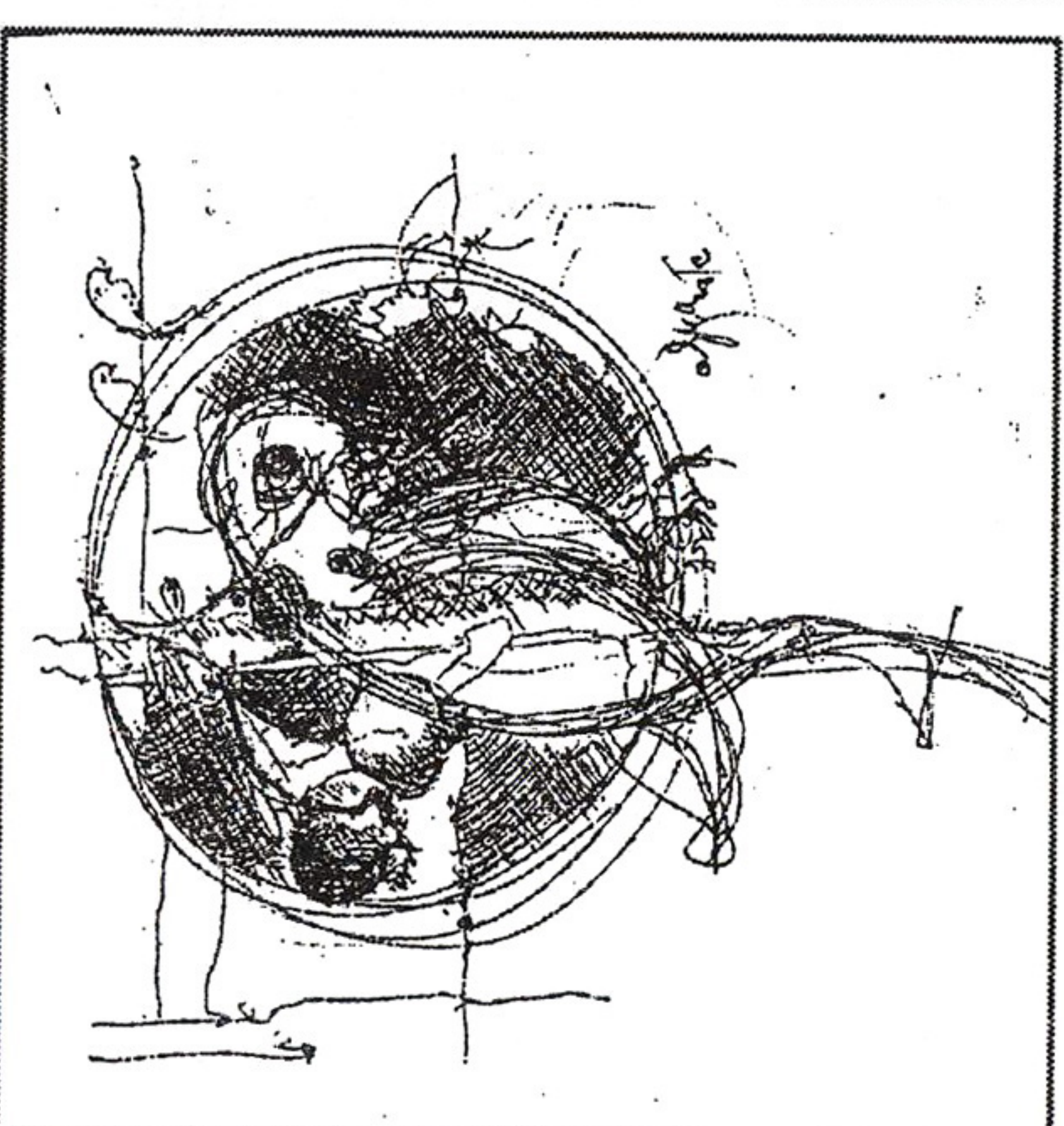
Tamo gdje štiglić najljepše pjeva,
gdje trešnji cvijet sve u bijelo odjeva,
gdje cvrčak cvrči kad smokva zri,
ostaću zauvijek na Radobolji.

Tamo gdje se bajam sa breskvom bori,
ko će od njih dvoje bojom da osvoji,
gdje bašte plodne mejdani dijele,
voljet ću zauvijek i kamenje.

Tamo gdje se bos sve do zime ide,
gdje se zrelo voće po vrtovima jede,
a dvorišta liče na bašte cvjetne;
gdje leptiri samo u jatima lete.

Ostaću zauvijek to ne mogu skriti
jer životno doba u to će se sliti.
Djetinjstvo je doba što me stalno vraća
da je ljubav ona iz djetinjstva jača.

Tamo gdje štiglić najljepše pjeva,
gdje tršnji cvijet sve u bijelo odjeva,
gdje cvrčak cvrči kad smokva zri,
ostat ću zauvijek na Radobolji.

SADRŽAJ

HERCEGOVINA

Strana 7

MOSTAR U SNOVIMA

Strana 9

MOSTOVI

Strana 11

PJESMA ZAVIČAJU

Strana 13

MOSTAR

Strana 14

LJETO U MOSTARU

Strana 15

RODNO MJESTO

Strana 17

SMOKVE I TREŠNJE

Strana 19

RADOBOLJA

Strana 20

BABUN

Strana 21

VINOGRADI

Strana 23

CIM
Strana 24

ŠIPAK
Strana 27

PROLJEĆE
Strana 28

BURA
Strana 29

MAJKA I BOSILJAK
Strana 31

PTICE
Strana 33

RODJENI
Strana 34

OGULIN
Strana 35

STAZE
Strana 37

OSTAĆU ZAUVJEK
Strana 39

FUDBAL I POEZIJA

Nije uobičajeno da vrhunski trener svoje bogato životno i profesionalno iskustvo pretvori u poeziju. Istinski fudbalski stvaraoci, kakav je i Miljenko Mihić, stvaraju prave igračke ličnosti i njihove rezultate za ponos navijača, na sportskim scenama širom sveta.

U poređenju sa najvećim fudbalskim vrednostima Jugoslavije, ovaj večito nasmejan i šarmantni Mostarac ima kvalitet više neraskidivu vezu sa lepim. Da li je to njegovo nasleđe poneto sa obala bistre Neretve, hercegovačkog krša, stamenog Veleža, ili ograda čuvenog starog mosta, tek trener Mihić je odavno prihvatio zagrljaj fudbala i umetnosti.

Već godinama se nijedna likovna izložba u Beogradu ne može da zamisli bez prisustva poznate sedokose glave sa trenerske klupe.

U svom stanu, sa mnogo ukusa i lepote ukrašenom, trener je sa porodicom okružen pticama, koje ga veselim cvrkutom podsećaju na prirodne krasote, ali i na česte susrete sa zemunskim ptičarima. I nežna mala krilata stvorenja su lepši deo Mihićevog shvatanja životnog zadovoljstva.

Kad je ovaj, inače emotivni fudbalski čovek, gubitkom zavičaja u poslednjem ratnom ludilu doživeo ličnu nesreću, srce mu je tugom progovorilo. Nastala je tako ova zbirka pesama.

Izuzetnom toplinom opevao je Mihić bajkovite pejzaže svoje tvrde trnovite Hercegovine, rodnog Mostara, zavičajne reke Neretvu, Rodobolju, Bunu sa njihovim mostovima i plahim čistim vodama, Iliće i Cim,

vrelo Babuna, vinograde, voćnjake i bašte kroz koje se u pesničkom sećanju idilično smenjuju godišnja doba. Naravno da fudbalski zaljubljenik pesnik nije propustio da setnim tonovima opeva i radost koju su Mostaru priređivali svuda omiljeni fudbalski romantičari, poznati kao rođeni.

*U Mostaru tad je sve u sjaju,
a igrači tome ritam daju.
Kad igraju srce nem treperi,
svako svakom tada radost deli.*

Kao i fudbal, koji zbližava ljude svih kontineneta i prelazi sve granice, tako i poezija, kada je prava, nosi univerzalnu poruku. U našem opštem jadu, fudbalski maestro Miljenko Mihić, uputio je pesničkom rečju poziv da se ljudi vrate razumu, a iz stihova provejava čežnja za vraćanjem u zavičajne predele:

*Hoću Mostar, hoću svoje staze
želim ljude da ih opet gaze.
Hoću Velež i Neretvu plavu
da se spoje i više ne razdvoje.*

Šta drugo poželeti ovom umetniku života koji je svoje najlepše snove uspevao da ostvari, nego da se i njemu, i svima nama, ta zavetna pesnička želja pretvori u stvarnost!

Siniša Ružičić

MOSTARSKE RASELJENE DUŠE

Ko zna koliko je pesama, koliko reportaža i istorijskih poglavlja napisano ili će se tek napisati o jugoslovenskoj drami! Svojim nadahnutim PESMAMA ZAVIČAJU priredio nam je, početkom 1998. Mostarac Miljenko Mihić svojevrsno mostarsko viđenje iuzbuđenje..

Do sad sam ga poznavao kao strastvenog ljubitelja slikarstva, nadasve, kao poznatog trenera tvorca crveno-belih nada kao i stratega prvog tima Crvene zvezde koja je pod Mihićevom komandom ostvarila jedan od njavećih jugoslovenskih fudbalskih podviga eleminisavši 1975. godine iz Kupa evropskih kupova slavni Real iz Madrida.

I sad, evo Miljenka i u pesničkom liku kao autora nostalgičnih, raspevanih stihova koji uverljivo dočaravaju zlehudu sudbinu najromantičnijeg jugoslovenskog drevnog grada, Mostara koji je ne tako davno, na sopstvenoj koži, najdublje osetio dramatičan razlaz triju naroda koji su na obalama Neretve bili pomešani kao voda i vino. Treba isčitati tek samo nekoliko Mihićevih uslovno nazvanih oda zavičaju i osetiti šta se sve to dogodilo i događa u gradu kamenih mostova i okolo njega. Ali, i to šta se dešava u Mihićevoj, romantičnoj mostarskoj duši. Tu zapravo prestaju uobičajeni klišetirani književni komentari i analize. Jer njegove pesme govore, uzbuđuju, podsećaju, opominju, dozivaju. U njima je sve lepota i

znamenje zavičaja, ali i gorka istina pa i putokaz pesme koje teku, o čemu govore i sami naslovi Mihićevog pevanja: Hercegovina, Ptice, Pesma majci, Proleće, Bure, Vinogradi, Rođeni, Mostovi, Mostar u snovima..

Najpre Hercegovina: tvrda, trnovita, kršna, silovita, vrela, plahovita od vina i duhana čemerna i sama.

Evo nas i sa Mihićevim Pticama jer: Ptice znaju samo za radosti. One nose sve čari mladosti..

Tu su i pesme o mostarskom proleću: Sva proleća žive još u meni, ali ono, mostarsko ne seni..

I voljenoj Majci koja je obožavala cveće i sadila ga uvek u proleće Mihić posvećuje nadahnute stihove.

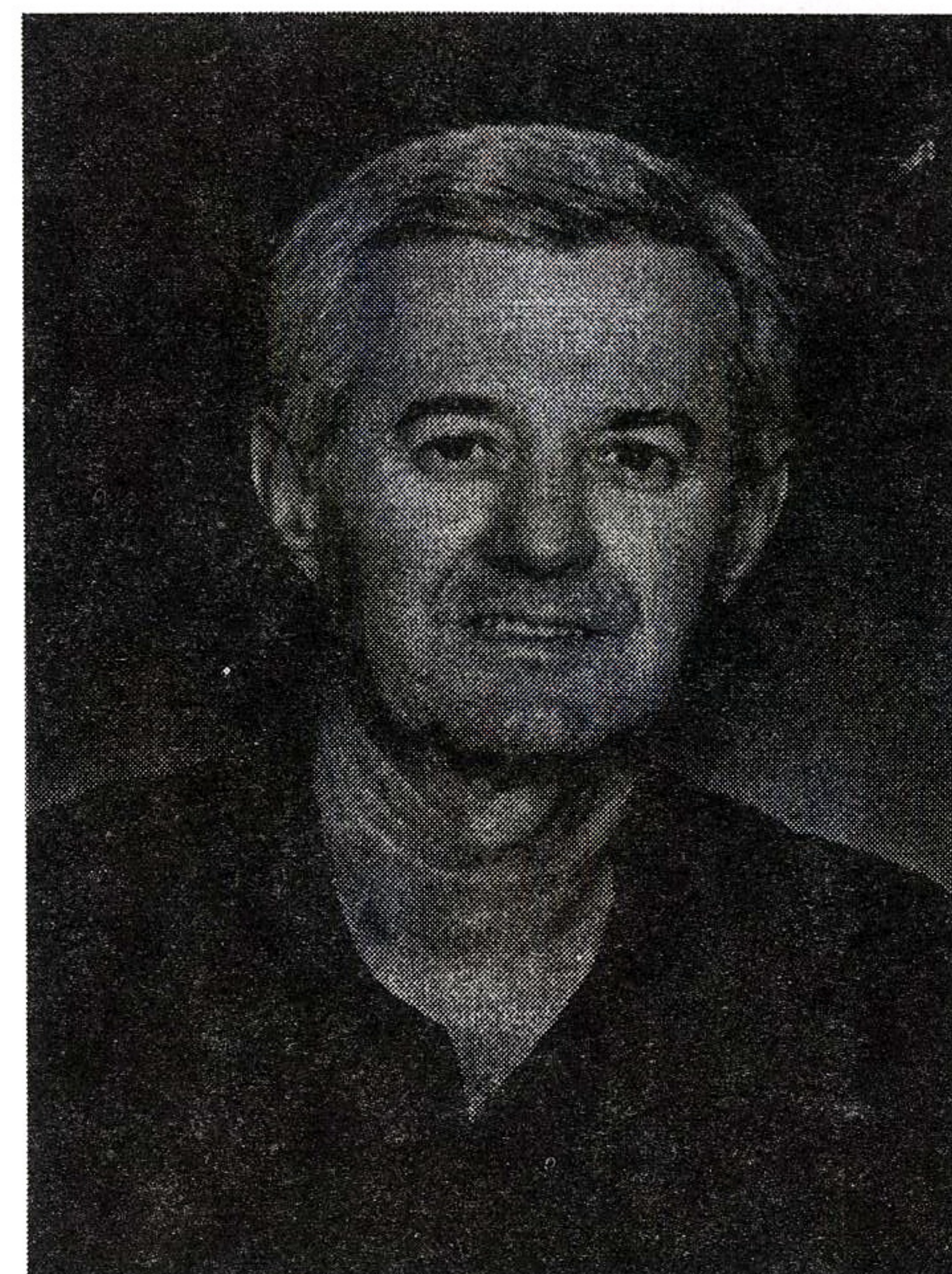
Prirodno, najviše peva o Mostaru, Mostarcima, mostarskim mostovima, koji ponovo treba da spajaju raseljene duše:

*Hej, mostovi na Neretvi plavoj,
vi spojite raseljene duše
da šetaju opet svojim gradom,
preko mosta kao nekad rado.*

Evo, na kraju šta novi mostarski pesnik, Miljenko Mihić očekuje od mostarskih mostova posebno od onog čuvenog, miniranog: Ljudska ruka pomućena uma razruši ga nesta ljudskog drumu.

*Mostovi su stvarnost i sudbina,
ljudima su oni otadžbina.
Jer bez mosta u Mostaru biti,
Znači isto kao i ne biti!*

Vinko Šale

Mihić Miljenko rođen 1934 godine u Mostaru. Završio je Fakultet za fizičku kulturu u Beogradu i specijalizaciju iz fudbala.

Bio je trener našeg najpoznatijeg fudbalskog kluba Crvena zvezda i trener jugoslovenskih nacionalnih selekcija.

Dve godine bio je selektor nacionalnog tima Izraela. Dobitnik je Oktobarske nagrade Beograda 1972 godine. Trenutno radi kao pedagog u fudbalskoj školi *Karađorđe* u Beogradu.

Ovo mu je prva zbirka pesama.

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

886.1-1

MIHIĆ, Miljenko

Mostar u snovima / Miljenko Mihić ;
[likovni prilozi Halil Tikveša, Mate
Milinković]. - Beograd : Aurora, 1998 (Gornji
Milanovac : Grafoprint). - 48 str. : ilustr.
; 21 cm. - (Biblioteka Homer ; kolo 1, knj.
3)

Slika autora. - Tiraž 500. - Beleška o

autoru: str. 47.

ID=62545676

ISBN 86-7382-004-9